

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 512/2021-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených JUDr. Antonom Kupšom, advokátom, Moyzesova 34, Čadca, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 10Co/77/2021 z 30. júna 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. augusta 2021 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd uznesením krajského súdu, ktorým bolo odmietnuté ich odvolanie. Sťažovatelia navrhujú napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

II.

2. Na Okresnom súde Čadca od roku 2013 prebieha spor o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, v ktorom sú sťažovatelia žalobcami. Sťažovatelia podali 24. marca 2021 na okresnom súde žalobu o určenie, že podiel na jednej z nehnuteľností, ktorá je od roku 2013 predmetom sporu o zrušenie a vyporiadanie, patrí do dedičstva inej osoby. Sťažovatelia 14. apríla 2021 navrhli prerušiť konanie začaté v roku 2013 do právoplatného skončenia konania začatého v roku 2021, pretože v tomto novom konaní sa rieši otázka, ktorá má zásadný význam pre rozhodnutie v spore o zrušenie a vyporiadanie z roku 2013.

3. Okresný súd uznesením zo 16. apríla 2021 tento návrh na prerušenie konania zamietol. Krajský súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením odvolanie sťažovateľov proti tomuto uzneseniu odmietol, čo odôvodnil tým, že proti uzneseniu okresného súdu je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 355 ods. 2 Civilného sporového poriadku), no § 357 Civilného sporového poriadku

neuvádza uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania ako uznesenie, proti ktorému by bolo odvolanie prípustné. Krajský súd uviedol, že odvolanie je prípustné len proti uzneseniam o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164 Civilného sporového poriadku, v ktorých bolo pozitívne rozhodnuté o návrhu na prerušenie konania, čo vedie k záveru, že odvolanie proti negatívnemu rozhodnutiu o návrhu na prerušenie konanie nie je podľa § 357 písm. n) Civilného sporového poriadku prípustné. Krajský súd poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 260/2020.

III.

4. Podľa sťažovateľov je namietané rozhodnutie v rozpore s § 357 písm. n) Civilného sporového poriadku, a preto zasahuje do ich základných práv. Sťažovatelia poukázali na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 260/2020, v ktorom bolo rozhodnuté, že výklad noriem procesnej neprípustnosti odvolania proti rozhodnutiu okresného súdu o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým krajský súd vylúčil prípustnosť odvolania proti procesnému rozhodnutiu o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, je založený na formalistickom, nelogickom a v konečnom dôsledku aj extrémne nespravodlivom výklade jednoduchého práva.

IV.

5. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, čím by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (IV. ÚS 43/04).

6. Sťažovatelia argumentujú nálezom ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 260/2020, ktorý sa vzťahuje na výklad § 357 písm. d) Civilného sporového poriadku, podľa ktorého odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. V namietanom rozhodnutí krajského súdu však ide o výklad § 357 písm. n) Civilného sporového poriadku, podľa ktorého odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o prerušení konania. Z rozdielného znenia týchto ustanovení vyplýva, že zdôvodnenie ústavnej sťažnosti nie je celkom priliehavé, keďže v citovanom náleze ústavný súd riešil výklad inej normy, nielen čo sa týka predmetu odvolaním namietaného rozhodnutia okresného súdu (neodkladné opatrenie – prerušenie konania), no predovšetkým konštrukcie tohto procesného rozhodnutia (rozhodnutie o návrhu – rozhodnutie o prerušení konania). Zatiaľ čo pri neodkladných opatreniach možno podať odvolanie proti rozhodnutiu okresného súdu, ktorým bolo rozhodnuté o návrhu, pri prerušení konania možno podať odvolanie len proti rozhodnutiu, ktorým bolo rozhodnuté o prerušení konania, bez ohľadu na to, či k tomuto prerušeniu konania došlo na základe návrhu alebo bez neho.

7. Už len jazykový výklad oboch porovnávaných ustanovení vedie k tomu, že z nálezom ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 260/2020 nemožno vyvodiť záver o tom, či proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania je alebo nie je odvolanie prípustné. Zo slovného znenia § 357 písm. n) Civilného sporového poriadku však vyplýva, že odvolanie je prípustné proti uzneseniu o prerušení konania, čo prirodzene vedie k záveru, že zákon výslovne neprípúšťa odvolanie proti uzneseniu o neprerušení konania, resp. o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

8. Ustanovenie § 357 písm. n) Civilného sporového poriadku možno vyložiť aj vo vzťahu k ustanoveniam Civilného sporového poriadku o prerušení konania, z ktorých vyplýva, že k zamietnutiu návrhu na prerušenie konania došlo podľa § 164 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet. Z tohto ustanovenia je zrejmé, že zákon prerušenie konanie nekonštruuje ako osobitné návrhové konanie. Preto by bolo možné dospieť k záveru, že súd sa ani osobitným procesným uznesením nemusí vysporiadať s návrhom strany na prerušenie konania tak, ako tomu bolo v prípade sťažovateľov, keďže nejde o osobitný procesný nárok strany na určitý procesný postup súdu, ale o procesný postup, ktorého využitie je na úvahe súdu limitovanej inými skutočnosťami ako návrhom strany. I tento prvok systematického výkladu však musí viesť k záveru, že proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konanie nie je odvolanie prípustné, či dokonca k záveru, že nie je dôvod na to, aby sa okresný súd s takýmto návrhom vysporiadaval osobitným procesným uznesením pred rozhodnutím vo veci samej.

9. Napokon si treba uvedomiť účel prerušenia konania podľa § 164 Civilného sporového poriadku, ktorým je zabezpečenie rýchlosti a hospodárnosť konania, ktorú môže súd dosiahnuť aj tak, že vyčká na rozhodnutie iného súdu, ktorý rieši otázku, na ktorú si môže odpoveď sformulovať aj vo veci konajúci súd. Účelom prerušenia konania podľa § 164 Civilného sporového poriadku preto nie je ochrana stranou uplatneného nároku, ale zabezpečenie celkom inej hodnoty, ktorá má priamy dosah na záujmy strán konania len vtedy, ak k prerušeniu konania dôjde, keďže to môže viesť k jeho nedôvodnému predĺženiu. Pri zamietnutí návrhu na prerušenie konania však konajúci súd musí vyriešiť sám otázky riešené v inom konaní, a to v rozhodnutí vo veci samej. To z pohľadu strán konania vedie k tomu, že budú mať možnosť spochybníť rozhodnutie o tejto otázke riešenej súdmi v dvoch konaniach opravným prostriedkom proti rozhodnutiu vo veci samej. Preto i z pohľadu účelu prerušenia konania podľa § 164 Civilného sporového poriadku nie je dôvod na to, aby z pohľadu ústavného bolo ustanovenie § 357 písm. n) Civilného sporového poriadku vykladané tak, že proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania je odvolanie prípustné. Dokonca možno mať pochybnosti o tom, či bolo rozhodnutie okresného súdu o tejto otázke pred rozhodnutím vo veci samej vôbec potrebné.

10. Výklad namietaného rozhodnutia krajského súdu nevykazuje žiadne znaky arbitrárnosti či zjavnej chyby právneho posúdenia. Okrem toho ide o otázku procesnú, ktorá nemá žiaden definitívny význam pre výsledok súdneho konania, v ktorom sa sťažovatelia domáhajú ochrany svojich práv. Preto je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. septembra 2021

Robert Šorl
predseda senátu